

לעיתונות, ובהופעות שלו, הוא הצהיר כמה חשוב לבחור במערך, הסכיר מדוע הוא בעדו והופיע למענו. כיום הוא מוכן להודות שמאחורי ההצהרות של אז לא עמדו שום אידיאלים, מצע המערך היה ממנו והלאה. מה לעשות, זה חלק מהעבודה, מהשואר-ביזנס. כשיש עיתונאים וכתבות ואקשן, אז משתתפים ויש כמובן גם עניין של כסף, בכל המישחק הזה של הבחירות יש רווחים. לא עשיתי את זה בגלל ריעה פוליטית עמוקה. גם חברי-כנסת משנים מפלגות לפי הנוחיות, נכון? אם מפלגה אחרת היתה מציעה לי כסף, הייתי הולך אליה."

בבחירות של 1981 הופיע לטובת שמואל פלאטשרון, אבל אז, לשם שינוי, היתה סיבה אחרת — חברות.

"פלאטו ואני חברים טובים עד היום. אנחנו אוכלים ביחד ומשחקים טניס ומבילים. יש לי חברים בכל הרמות. גם חברים מהשכונה שבה נולדתי. אני לא מרגיש לידם כוכב. כוכבים יש רק בשמיים. אני נראה שמתעסק במסיקה."

"למה לא בגל"ץ?"

ש לא בזמרים מיוזרחים אחרים, משתדל שימי שלא להתלונן על קיפוח. הוא גם לא ממליץ עצמו בקטגוריה של זמרים מיוזרחים. בעצם אין בכלל זמרים מיוזרחים. כולם זמרים ישראלים. יש מי שמסלסל יותר, ויש מי שפחות. אבל כולם ישראלים. על קיפוח לא התלוננתי. אבל יש דבר אחר שמרגיז אותי נורא, וזה מה שקורה בנליציה. אני מופיע בצבא במסיגרת המילואים, 60-50 הופעות בשנה. חיילים אוהבים לשמוע אותי ודורשים אותי להופעות. אבל בנליציה לא שומעים אותי בכלל. הרי זו תחנה של חיילים, ואם הם כליכ אוהבים אותי, למה לא משמיעים אותי?

"אין הרבה אמנים שעושים כליכ הרבה הופעות בצבא במסיגרת המילואים. אבל כשהצבא צריך אמנים בתשלום להופעות שונות, קוראים לאמנים שקרובים לצלחת, ולא לי. בגלל זה רציתי לעזוב את יחידת-ההווי ובירור, אבל ויתרתי."

"לא זמן שמעתי בנליציה מרתון של חמש שעות עם זמר הרבה פחות פופלרי ממני. כואב לי שיש שם כזו אפליה."

"איהו זמרים ישראלים אני אוהב? לא משתגע על אף אחד במיוחד. שלום תנוך הולך בדרך נכונה של קו אחיד. גלי עטרי טובה, אבל אין לה סיגנון קבוע, ואת אבי טולרנו אני אוהב מאוד."

בחור טוב

הוא יוצא נגד המלכת המלכים התורניים בזמר המיוזרחי. זהו שטויות! יש הרבה פופלריים, ואין מלך אחר."

על זוהר ארגוב הוא אומר: "הוא בחור טוב. אני מכיר אותו מהילדות. הוא אחד הזמרים הטובים בארץ, וחבל שהוא הלך בדרך הלא-נכונה. באמת, חבל לי עליו."

ועל עצמו, רגע לפני הנסיעה, הוא אומר: "אין לי פחדים. בכלל לא. אני יודע שכאן, בארץ, זה הבית. אחרי הכל תמיד יחכו לי כאן. אני הולך ברחוב ואנשים אומרים לי 'אל תיסע' תישאר כאן איתנו, אל תעזוב אותנו'. אני מאוד מקווה שאצליח שם. הצלחה שלי גם תביא כבוד למדינה."

ודניאל, בנו הקטן, תולה בו עיניים גדולות. גם הוא, מן הסתם, יחכה להצלחה. עד שזו תגיע, הוא יהיה בארץ בלי אבא.

זה סיפור מהחיים: אורי זוהר בא לראיון עם עיתונאית, ואז בא לו לעשות משהו אחר אורי-בלי

תחתונים

הצילום: אורי זוהר שוב אצלי בבית, אחרי 10 שנים. הקרנת סרטו האחרון של אורי זוהר בערוץ 2, כמוצאי השבת האחרונה, החזירה אליי חוויה ישנה — אורי זוהר אצלי בבית. אילו היתה שם מצלמת קולנוע, היתה יוצאת יופי של סצינה, שהיתה יכולה להשתלב באחד מסרטיו של החזיר-בתשובה המפורסם ביותר בארץ. לא, אני לא חושבת שאשתו, אליה,

תכעס עליו בגלל הסיפור ההיסטורי שלי. יש להניח שהיא לא תרע כלל שזה נכתב בעיתון. וחוזי מזה, אורי היה שוכב גדול, ואולי היא ידעה את זה בכל מיקרה, היום הוא רק שלה. מי שצפה בהצילו את הסציניזם זוכר בוודאי את הקטע, כי 10 דקות אחרי ההתחלה, כאשר אורי מתחמק מסצנת המציל, ומגיע, כשבקוקיין בידו, לדירתה של ידידה (השחקנית יזדנית סולח). היא מזמינה אותו לקפה, ואינה

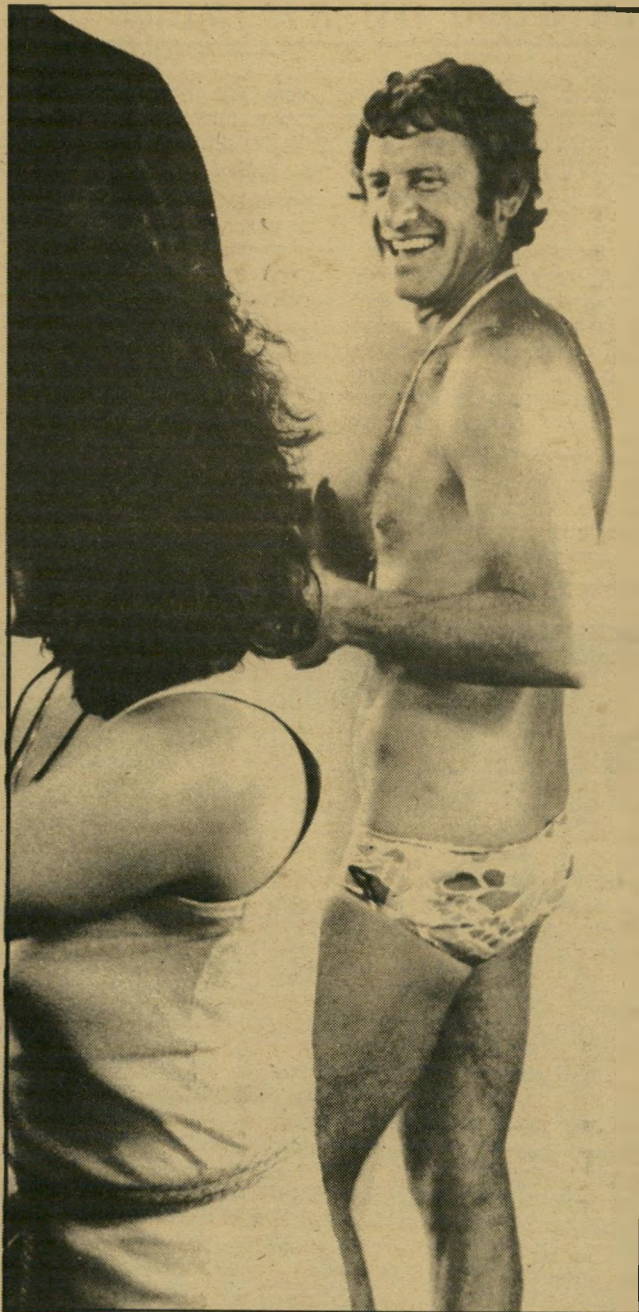
שומעת כאשר הוא אומר לעצמו ולצופים, נו, טוב, אם קוראים לזה קפה."

כשסולה מכינה במיטבח את הקפה, מתפשט אורי במהירות. אך את התחתונים אין הוא מספיק להוריד, כי ארזשה הקאי של סולה מגיע במפתיע מהמלואים, והיא זורקת את אורי מבעד לחלון, כשנגדים בידו.

אצלי בדירה הגיע אורי לשלב מתקדם יותר: הוא נשאר בלי תחתונים.

לא התלחתי לעצור בעדו, למרות שניסיתי, ושם ארזש לא דפק בדלת. הסיפור התחיל ככה: הייתי אז כתבת בשבועון-הבידור להיסטון. באחד הימים הוציע לי העורך שאורי זוהר צילצל למערכת וביקש להתראיין. זה היה איחוד נדיר למדי, מכיוון שהעיתונאים רדפו אז אחרי אורי, ולא היה לו שום צורך ליחס כתבות.

מה שגרם לו לצלצל למערכת היה כעס על אנגדת צביר (צעירי-ריאדענג), שהמינה אצלו תשדירי פרסומת (לטובת התעמלות ושמידה על כשר). כבר אינני זוכרת על מה היה הכעס — אולי אחד מסרטיו לא התקבל ברגע האחרון, או שלא נהגו בו כפי שסוכם סוחה באיזה עניין אחר. העורך שאל אם אני רוצה לטפל בנושא. כשה, איזו שאלה! הערצתי את אורי — כאמן, כאדם בעל עקרונות, כסדן איד, כסיפור-הצלחה. הוא צילצל אליי בשעת צהריים, אמר שהוא

אורי זוהר (1977)
הוא ינש אל" ערום —

עיתונאית רון (1977)
ברוך בעל עקרונו

הגבתי. נדמה לי שהייתי קצת המומה, חשבתי שזוהי בריחה, וצחקתי במבוכה. הוא, אולי, פירש זאת כהסכמה, קפץ ממקומו, עמד באמצע החדר והתחיל להתפשט במהירות.

אז כבר היה לי ברור שהוא רציני לגמרי. כשהגיע לתחתונים אמרתי (אולי צעקתי) — תפסיק עם זה, איך אתה מתנהג?

זה לא עזר. הוא ניגש אליי עירום, ואני ברחתי לקצה השני של החדר. לא היה הרבה לאן לברוח, בדירה הקטנה. הוא רץ אחריי, וככה, במשך כמה דקות, שיחקנו בתופסת.

אז כבר נעשיתי קצת היסטריה. אמרתי שאם הוא לא יתלבש מייד, אזורק אותו ככה מכל המדרגות. כאן כבר היה לו ברור שאני לא בעניין. הוא התלבש במהירות, ישב על המיטה כמו ילד טוב ואמר: בסדר, אז נמשיך עם הכתבה.

אמרתי לו שחבל שהוא מתנהג ככה, כי בעצם הוא מוצא חן בעיניי, ואילו היה מתנהג אחרת... הוא לא נראה מעוניין בפיתוח הנושא, והמשכנו בראיון.

בערך חצי שנה אחריכך ראיתי את הצילו את המציל. הסצינה עם סולה החזירה אותי לסצינה אצלי בבית. מי

זוהר (משמאל) ב"הצילו את המציל"
— ברחתי לקצה השני של החדר...

יודע, אולי כאשר התראיין אצלי הוא היה באמצע כתיבת התסריט, ותירגל את הסצינה הזאת עליי?

במשך החודשים לאחר מכן החל אצלו תהליך החזרה-בתשובה. באחד הערבים, באירוע כלשהו בכיכר-מלכי ישראל, פגשתי את אורי. על ראשו היתה כיפה, וממינסווי הציצה סליה. אמרתי לו שלום, ובאופן אוטומטי הושתתי יד. הוא אמר בנימוס: שלום, מה שלומך, אבל נמנע מלהושיט לי את ידו.

מה לעשות, הדת היהודית. שנה קודם לכן הוא רצה לתת לי הרבה יותר מאשר יד.

עסק עכשיו בנליציה. ושאל אם הוא יכול לבוא להתראיין אצלי בדירה בעוד ששתיים חשבתי שמתאים יותר לקטע פגישה בבית-קפה, אבל מי אני שאנצחם עם אורי זוהר. העיקר שיבוא. הוא הגיע כשהוא לבוש — אם אני זוכרת נכון — בג'ינס, בחולצת-טריקו ובסנדלים. הוא יכול היה לשבת על אחת משתי הכרסות בחדר, אבל הוא בחר לשבת על המיטה. גם זה היה בסדר גמור מציד, העיקר שידבר, מה חשוב איפה הוא יושב.

התהלנו בראיון. אחרי רבע-שעה בסך הוא אמר משהו כמו: עיזבי את הכתבה, נעשה אותה מחר, עכשיו נעשה משהו אחר. קשה לי לזכור איך